

Szombathely, 1917. február 5. – Budapest, 1996. november 3.

Vasutascsaládból származik, apja mozdonyvezető volt. A budapesti Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett középiskolai tanári oklevelet. 1940–1942-ben a rákosszentmihályi polgári iskolában tanított. 1942-től 1944-ig katona, Kassán, Tokodon, majd a fronton teljesített szolgálatot. Már egyetemista korában bekapcsolódott a baloldali és ellenzéki mozgalmakba, 1938-ban részt vett a Márciusi Front megmozdulásain, tagja lett az Egyetemi Kör vezetőségének. 1940 és 1942 között a Teleki Pál Munkaközösség elnöke. 1939-től részt vett a Független Kisgazdapárt rendezvényein, 1940-től szoros kapcsolatot tartott fenn Bajcsy-Zsilinszky Endrével. Hivatalosan 1945 elején lépett be a Független Kisgazdapártba, részt vett a párt újjászervezésében; a Budapest VII. kerületi szervezet elnöke, a kerületi nemzeti bizottság tagja lett. 1945. június 24-én beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intéző Bizottsága tagja. 1945. október 7-én bekerült a budapesti törvényhatósági bizottságba, 1945. november 4-től 1990-ig nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő. 1945 novemberétől az FKGP budapesti törvényhatósági bizottsági frakciója intézőbizottságának tagja, 1946. március 11-től november 26-ig elnöke. 1946. november 20-tól 1947. március 14-ig tájékoztatásügyi miniszter. 1947. február 1-jétől 20-ig a Kovács Béla főtitkárt helyettesítő négyes bizottság tagja, február végétől a párt budapesti főtitkára s a politikai bizottság tagja. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatása és külföldre távozása után támogatta az új pártvezetőséget; tagja az ún. „operatív bizottságnak”. 1947. július 18-tól 1949 júniusáig Budapest polgármestere. A Községi Takarékpénztár Rt. elnöke. 1947. szeptember 11-től ismét az FKGP Politikai Bizottsága tagja, október 5-től a budapesti szervezet elnöke. 1948. április 17-től a párt ügyvezető elnöke.

Részt vett a Magyar Függetlenségi Népfront létrehozásában, 1949. március 15-től a Magyar Függetlenségi Népfront Országos Tanácsának, 1954. október 29-től a Hazafias Népfront Országos Tanácsának tagja. 1949. június 11-től 1956. április 14-ig belkereskedelmi miniszter. Közben 1953. július 4. és 1954. június 6. között a tárcák átszervezése folytán bel- és külkereskedelmi miniszter volt. 1949 és 1952 között a Népgazdasági Tanács tagja. 1956. április 14-től 1956. október 31-ig külkereskedelmi miniszter. 1956. október 25-től 1956. október 31-i lemondásáig Nagy Imre kormányában miniszterelnök-helyettes.

A Kádár-kormányban többszöri felkérés ellenére sem vállalt miniszteri tárcát. 1956 novemberétől a Marx Károly Közgazdaság-tudományi Egyetem belkereskedelmi tanszékének vezetője (1954 óta egyetemi tanár), 1957-től 1961-ig a kereskedelmi kar dékánja. 1960-ban megszerezte a közgazdaság-tudományok doktora fokozatot. 1965-től a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, 1973-tól rendes tag, 1984-től 1993-ig a gazdasági és jogtudományi osztály elnöke. 1959-től a Magyarok Világszövetségének, 1961-től 1970-ig a Kulturális

Kapcsolatok Intézetének elnöke. 1962-ben három hónapig Kwame Nkrumah ghánai köztársasági elnök személyes gazdasági tanácsadója: kidolgozta az ország hétéves tervét. 1963-tól az MTA Afro-ázsiai Kutató Központja, majd 1973-tól 1987-ig az abból alakult MTA Világgazdasági Kutató Intézete elnöke. Szakterülete: a fejlődő és a szocialista országok gazdasági problémái, valamint a kelet–nyugati gazdasági kapcsolatok kérdései. Alapítója és főszerkesztője a Tanulmányok a fejlődő országokról és az Irányzatok a világgazdaságban című hat nyelven megjelenő sorozatnak. A Társadalomkutatás, a Közgazdasági Szemle, az Acta Oeconomica, a Gazdaság, a Monde en Development, a World Development, a The Asian Journal of Economics című folyóiratok szerkesztőbizottságának tagja. Emellett számos tudományos bizottság tagja, 1970-től a Magyar Közgazdasági Társaság alelnöke, a Római Klub, az ENSZ Egyetemek Elnöksége, a World Academy of Art and Science tagja.

Meghívottként részt vett a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága mellett működő közgazdasági munkaközösség munkájában, 1966-tól 1988-ig az Országgyűlés terv- és költségvetési bizottságának elnöke. Egyik kezdeményezője, kidolgozója és továbbfejlesztője az 1968. évi gazdasági reformnak, amely az ún. szocialista piacgazdaság megteremtésére, valamint a „nyugati nyitás” megvalósítására irányult. 1960. május 28-tól 1964. március 20-ig, majd 1968. április 19-től 1972. április 28-ig a Hazafias Népfront Országos Tanácsa elnökségének tagja, 1972. április 18-tól alelnöke. 1988–1989-ben a Minisztertanács Világgazdasági Tanácsadó Testületének elnöke. 1993 decemberében ment nyugdíjba.